

Sygn. akt: I C 13/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2019 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w W.**

przeciwko **U. S.**

- o zapłatę

1) zasądza od pozwanej U. S. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę **11.263,37 zł** (jedenaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt trzy złote trzydzieści siedem groszy) wraz:

- z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 10.833,98 zł (dziesięć tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) za okres od dnia 17 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 429,39 zł (czteryście dwadzieścia dziewięć złotych trzydzieści dziewięć groszy) za okres od dnia 26 listopada 2018 roku do dnia zapłaty;

2) umarza postępowanie co do kwoty 600,00 zł;

3) oddala powództwo w pozostałym zakresie;

4) zasądza od pozwanej U. S. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę **321,92 zł** (trzysta dwadzieścia jeden złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...) C;

2. (...).

SSR Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 11 września 2019 r.

Sygn. akt I C 13/19 upr

UZASADNIENIE

W dniu 26 listopada 2018 roku powód (...) z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z powództwem przeciwko U. S. domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 12.063,37 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 11.633,98 zł od dnia 17 listopada 2018 roku do dnia zapłaty i wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty łącznej 429,39 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko powód podał, że 26 maja 2017 roku zawarł z U. S. umowę kredytu nr (...), z której pozwana nie wywiązała się. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się: 11.633,98 zł należności głównej (niespłacony kapitał), 160,05 zł odsetek umownych za okres korzystania z kapitału od 05 grudnia 2017 roku do 19 września 2018 roku oraz 269,34 zł odsetek za opóźnienie od 05 grudnia 2017 roku do 16 listopada 2018 roku (k.2-4).

Postanowieniem z 06 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k.5).

Uzupełniając braki formalne pozwu powód podtrzymał swoje żądanie (k.10), a w kolejnym piśmie procesowym, w związku z dokonaniem wpłat przez pozwaną, które zaliczył na poczet kapitału, cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 600 zł (k.43-43v).

Pozwana nie kwestionowała roszczenia powoda i wniosła o rozłożenie należności na raty - początkowo po 150 zł miesięcznie (protokół rozprawy z 13 maja 2019 roku, czas zapisu: od 00:01:19 – k.40), a następnie po 100 zł miesięcznie (protokół rozprawy z 11 września 2019 roku, czas zapisu: od 00:08:35 – k.52).

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 2017 roku U. S. zawarła z (...) w W. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), na podstawie której został jej udzielony kredyt w kwocie 12.203,56 zł na okres 60 miesięcy. Całkowita kwota kredytu wynosiła 9.520 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty 15.295,04 zł - w tym 1.219,13 zł prowizji, składki ubezpieczeniowej – 1.464,43 zł i 3.091,48 zł odsetek od kapitału. Oprocentowanie kredytu było stałe i wynosiło 9,19%. Raty kredytu były równe i wynosiły po 254,45 zł za wyjątkiem pierwszej wyrównawczej w kwocie 282,49, a ich spłata miała następować do 5-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od 05 lipca 2017 roku. W przypadku opóźnienia w spłacie kredytu bank był uprawniony do naliczania odsetek maksymalnych za opóźnienie. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu, m.in. gdy kredytobiorca opóźniał się z zapłatą pełnej raty za co najmniej jeden okres płatności, pod warunkiem wezwania kredytobiorcy do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowód:

- umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego (k.15-18).

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu, pismem datowanym na 15 stycznia 2018 roku powód wezwał pozwaną do uregulowania zaległości wynoszącej 661,91 zł, pod rygorem wypowiedzenia umowy. W dniu 24 lipca 2018 roku (...) złożył oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanej umowy kredytu nr (...) z zachowaniem 30-dniowego terminu rozwiązania. Następnie w piśmie z dnia 19 września 2018 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 11.833,98 zł tytułem kapitału, 160,05 zł odsetek kapitałowych i 8,30 zł odsetek za opóźnienie.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania (k.19-20v);

- wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem odbioru (k.21-22v);

- ostateczne wezwanie do zapłaty (k.23).

Na dzień 16 listopada 2018 roku zobowiązanie pozwanej wynikające z umowy kredytu nr (...) z 26 maja 2017 roku wynosiło 12.063,37 zł i składały się na nie:

- niespłacony kapitał: 11.633,98 zł,

- odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 9,19% w okresie od 05 grudnia 2017 roku do 19 września 2018 roku: 160,05 zł,

- odsetki za opóźnienie od niespłaconego kapitału w wysokości 14% od 05 grudnia 2017 roku do 16 listopada 2018 roku: 269,34 zł.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych powoda (k.14).

W okresie od 13 grudnia 2018 roku do 14 maja 2019 roku pozwana dokonała 6 wpłat na rzecz powoda w łącznej kwocie 600 zł.

Okoliczność bezsporna.

W dniach 15 lipca 2019 roku oraz 13 sierpnia 2019 roku pozwana dokonała dwóch wpłat na rzecz powoda po 100 zł każda.

Dowody:

- potwierdzenia przelewów (k.50-51).

Powyższy stan faktyczny będący w przeważającym zakresie bezspornym, został ustalony w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, których wiarygodności nie podważała żadna ze stron postępowania, a także nie budzących w tym zakresie wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), którą zawarł z pozwaną, jako konsumentem. Podstawę prawną jego roszczenia stanowiły: art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz.U.2016.1988 j.t. z późn.zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu oraz przepisy obowiązującej w dniu zawarcia umowy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 j.t.), w szczególności art. 3 ust. 1 stanowiący, iż przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

W piśmie procesowym datowanym na 24 maja 2019 roku powód zawarł oświadczenie o cofnięciu pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 600 zł, wskazując na dokonanie w tej części spłaty przez pozwaną.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, przy czym w świetle art. 203 § 4 k.p.c.

sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Okoliczności sprawy nie wskazywały, by częściowe cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa. Dlatego sąd przyjął, iż powód skutecznie cofnął pozew we wskazanej części. Skoro powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew o kwotę 600 zł, w tym zakresie w pkt 2 wyroku, na podstawie o art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie.

Ponieważ pozwana w toku procesu, poza kwotą 600 zł, dokonała także kolejnych dwóch wpłat po 100 zł każda (w dniach 15 lipca 2019 roku i 13 sierpnia 2019 roku), a strona powodowa w tym zakresie nie cofnęła pozwu, w pkt 3 wyroku Sąd oddalił jej powództwo co do kwoty 200 zł.

W niniejszej sprawie bezsporne było zawarcie przez strony umowy kredytowej na wskazanych w niej warunkach. Pozwana nie kwestionowała swojego zobowiązania finansowego wobec powoda z tytułu zawartej umowy, a zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdzał zarówno istnienie, jak i wysokość roszczenia powoda. Ponadto częściową spłatę zadłużenia przez pozwaną należało oceniać w kategoriach niewłaściwego uznania roszczenia (vide: post. SN z 8.10.1982r., sygn. I CZ 106/82, Legalis nr 23355).

Mając powyższe na względzie, w pkt 1 wyroku Sąd uznał powództwo w pozostałym zakresie za uzasadnione i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 11.263,37 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 2-krotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 10.833,98 zł za okres od 17 listopada 2018 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 429,39 zł za okres od 26 listopada 2018 roku do dnia zapłaty.

Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty w oparciu o art. 320 k.p.c. Przepis ten daje możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc wówczas, gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Rolą wskazanego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym, uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek, lecz nie ono zarazem naruszać praw wierzyciela i doprowadzać do jego pokrzywdzenia. Oznacza to, iż Sąd jest zobowiązany brać pod uwagę interesy obu stron. W przypadku ustalenia wysokości jednej raty na kwotę 100 zł lub 150 zł, spłata samej należności głównej wynosiłaby odpowiednio 112 lub 75 miesięcy, co w ocenie Sądu każdorazowo byłoby zbyt długim okresem i wiązało się z pokrzywdzeniem wierzyciela.

O kosztach procesu w pkt 4 wyroku postanowiono w myśl art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 2 k.p.c., kierując się zasadami odpowiedzialności finansowej strony przegrywającej za wynik postępowania oraz rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji. Powód wygrał niniejszą sprawę, dlatego pozwana jest zobowiązana do zwrotu na jego rzecz kosztów procesu. Zasądzona z tego tytułu kwota 321,92 zł obejmuje: 300 zł uiszczonyj opłaty sądowej od pozwu, oraz 17 zł opłaty skarbowej od czynności złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa oraz 4,92 zł taksy notarialnej za uwierzytelnienie odpisu pełnomocnictwa.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...);

3. (...)

W., 03.10.2019 r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska